

pozorné obsluhy kotle ve smyslu nařízení stěžovatelových. K výbuchu došlo i z té příčiny, že kotel nebyl vystrojen tak, jak jest předepsáno pro samočinné zabezpečení nebezpečí výbuchu, i proto, že v tom stavu, v němž skutečně byl proti předpisům, nebyl obsluhován způsobem, jenž by jej aspoň v tomto stavu před nebezpečím zajišťoval. Správně proto zjišťoval nalézací soud vinu obou osob na obojím opomenutí účastníků, jež vzájemně nevylučuje nejen zavinění druhé osoby, ale ani zavinění v obojím směru, pokud bylo je lze zjistiti v jedné a téže osobě stěžovatelově. Jest proto bezdůvodně i v těchto směrech vytknut důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 5 tr. ř.

Čís. 3907.

Právní poučení předsedovo, že ke zločinu vraždy stačí eventuální zlý úmysl, bez upozornění, že otázka ta je sporná, jest nesprávným ve smyslu § 344 čís. 8 tr. ř.

(Rozh. ze dne 2. července 1930, Zm II 99/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po neveřejném ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Opavě ze dne 14. února 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem vraždy podle §§ 134, 135 čís. 4 tr. zák., zločinem zprznění podle § 128 tr. zák. a přečinem proti veřejnému pokoji a řádu podle § 306 tr. zák., zrušil výrok porotců, pokud jím bylo přisvědčeno k první hlavní otázce a k první otázce dodatkové, jakož i na tomto výroku spočívající část rozsudku porotního soudu, již byl obžalovaný uznán vinným zločinem vraždy podle §§ 134, 135 čís. 4 tr. zák. spolu s výrokem o trestu a s výroky souvislémi jako zmatečné a věc přikázal do příštího porotního zasedání krajského soudu v Opavě, by byla v rozsahu zrušení znovu projednána a o ní rozhodnuto, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost byla shledána důvodnou, pokud vytýká zmatečnost podle § 344 čís. 8 tr. ř. Formální předpoklad pro uplatňování tohoto zmatku jest tu, neboť právní poučení, jež předseda dal porotcům, je protokolováno. Podle příslušného zápisu poučil předseda porotce mimo jiné i v ten smysl, že ke zločinu vraždy stačí eventuální zlý úmysl. Učinil tento výrok se vši určitostí a bez jakékoliv výhrady, ač otázka je (nejmž v nauce) velmi sporná a v poslední době odpovídáno k ní s podrobným odůvodněním záporně (pro: Herbst I/59, Lammasch — Grundriss — 4 vydání str. 66; Lammasch — Rittler str. 212, Altmann — Jakob I/357, Milota, Učebnice 23/2, Finger 2. vydání II/27; — proti: Finger 1914 (3. vydání) II/19, Stooss 1913 (2. vydání) 260, Löffler Schuldformen 1907 str. 191). V praxi obírá se řečenou otázkou podrobněji jen rozhodnutí vídeňského zrušovacího soudu ze dne 17. května 1912,

Kr II 141/12, odpovídající k ní kladně (srov. však Löfflerovy poznámky k rozhodnutí čís. 348 ö. R.) a jen mimochodem a bez dalšího odůvodnění rozhodnutí Now. sb. č. 2968. Rozpory v právním nazírání na tuto otázku nesměl předseda porotcům zamlčeti, chtěl-li je správně poučiti. (Mayer, Kommentar zur Strafprozessordnung § 325 pozn. 48, 50, § 344 pozn. 164, Mitterbacher, Strafprozessordnung 1882 str. 551, Löwe, Strafprozessordnung für das Deutsche Reich, 9. vydání 1898 str. 705 pozn. 4 a). Přes to tak učiniv, poučil předseda porotce ne snad jen neúplně (což by podle ustálené judikatury nezakládalo zmatečnost podle § 344 čís. 8 tr. ř. — sb. min. spr. č. 225/22, sb. Now. č. 1250, Kr II 534/22), nýbrž nesprávně. Jestliť právní poučení nesprávné, byli-li porotci po právní stránce v podstatném směru uvedeni v omyl. Tomu je tak i v souzeném případě, an předseda vyložil pojem zlého úmyslu, potřebného ke zločinu vraždy, tedy podstatnou náležitost subjektivní stránky tak, že se porotci (neprávem) musili domnívati, že je obecně uznáváno a nepochybně, že vražda může býti spáchána za všech okolností i eventuálním zlým úmyslem, že tedy v nich byla vzbuzena mylná představa o tom, jak nauka posuzuje možnost a dostačitelnost eventuálního zlého úmyslu při zločinu vraždy. Tento omyl, tato mylná představa mohly mít v zápětí, že porotci, kteří by se jinak, při správném poučení, vzhledem ke zvláštním okolnostem souzeného případu snad byli rozpakovali, dáti kladnou odpověď k otázce na vraždu, neváhali k ní přisvědčiti. Proto bylo vyhověti zmatečné stížnosti již s hlediska § 344 čís. 8 tr. ř. a uznati podle § 348 tr. ř., jak se stalo.

Čís. 3908.

Trestní řád neuvádí podrobně průvodní prostředky, nestanoví pravidla důkazní, nerozlišuje mezi možnými druhy důkazů; pramenem soudcovského přesvědčení může býti vše, co bylo předneseno při hlavním přelíčení a co jest podle logických zásad s to, by založilo důkaz a objevilo pravdu.

Soud není vázán osvobozujícím rozsudkem v předchozí souvislé trestní věci a může samostatně rozhodovati o tom, zda se důkaz pravdy zdařil, používaje při tom průvodů vyšlých na jevo v oné trestní věci.

(Rozh. ze dne 3. července 1930, Zm I 289/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost soukromého obžalobce do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Praze ze dne 18. února 1930, jímž byl obžalovaný zproštěn podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 487, 493 tr. zák. a § 1 zák. čís. 124/1924, mimo jiné z těchto